

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12628>

Vaga General i nou règim

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : diumenge 8 d'octubre de 2017

CGTCatalunya.cat

El 21 de setembre de 2017, la CGT de Catalunya va iniciar un procés de reflexió intern que va portar l'organització a fer una crida a la vaga general 12 dies després, amb tota seguretat la de major seguiment des de la del 1988.

La rapidesa dels esdeveniments que es van produir tant els dies previs com el mateix dia de la vaga va fer que diferents actors haguessin de decidir entre prendre posicionament a la mateixa velocitat o quedar-se mirant des de fora. Per això, ara és el moment d'aturar-nos una estona per analitzar-ho, i m'agradaria fer-ho sobre tres eixos: l'entrada de l'anarcosindicalisme i sectors llibertaris en aquesta etapa de l'anomenat "procés", l'estratègia de l'estat espanyol i la protecció del govern als ressorts socials i sindicals d'ordre i concertació.

El context immediatament anterior a la presentació del preavis de vaga va estar determinat per un seguit d'actuacions de l'estat espanyol que van fer presagiar allò que finalment va esdevindre. Atacs a la llibertat de premsa, prohibicions del dret de reunió, manifestació, obertura de comunicacions de correu postal, retenció de publicacions, amenaces, imputacions, entrades de la policia i guàrdia civil sense ordre judicial o fabricades 'ad hoc' amb posterioritat, registres a treballadors...tot això donava indicis clars que els mecanismes estatals polítics, judicials i mediàtics estaven determinats a actuar sense màscares.

La presentació oberta d'una democràcia "a l' Erdogan" ja va ser un motiu suficient com per fer un pas endavant. I fer un pas endavant no implicava en cap cas donar suport a l'altra part dominant del conflicte. Em sembla increïble haver de ressaltar una obvietat com aquesta però, malauradament, cal fer-ho.

En tot cas, allò que principalment va fer que algunes persones i col·lectius ens adonéssim de la urgència de l'acció va ser l'anomenada operació Piolín. L'estat estava preparant un escarni contra la població per demostrar qui mana. Més de 10.000 efectius policials, 10 vegades el contingent d'antiavalots dels Mossos, van buidar de tropes d'aquest tipus la resta de l'estat. Vaig estar comentant amb un company com és que havien rebutjat una càrrega de la UIP a Sol aquests dies: "Tío, es que eran viejos de 60 años. El resto se han ido a Catalunya". A Saragossa, en un míting de Podemos els assistents van haver de tancar-se al pavelló perquè la dotació present a la ciutat sumava un màxim de 40 policies, incapaços de controlar la concentració de 400 feixistes que esperaven a les portes. I paral·lelament s'anaven reproduint les imatges de comiat dels reforços policials des de les seves bases sota crits d'ànim i de 'a por ellos', com si anessin a rebutjar la invasió d'un exèrcit estranger.

Que no es mouen 10.000 tropes per a tenir-les fent turisme o tancades a dos vaixells ho sap tothom, i més, quan la persona que es designa com a responsable de l'operatiu policial és Diego Pérez de los Cobos, amb vinculacions històriques amb l'extrema dreta i acusat de tortures a Euskal Herria. Tota una declaració d'intencions.

Conscients que la situació, i la impunitat futura que s'estava sembrant, requeria l'esforç, es va obrir la possibilitat per a que la CGT pogués decidir als diferents territoris la realització efectiva de la vaga. Tenint en compte que la realitat, com apuntava un company fa poc, és antiestatutària en el ritme dels esdeveniments. Bé, doncs, vaga general.

Efectes de la Vaga General en el 'nou règim' català

Val a dir que els representants del poder polític i govern català si en una cosa s'han comportat com un estat, és en la definició del marc social i sindical desitjat per la futura república: Una continuació del règim del 78 basat en la concertació (rendició) social i control de les masses sota nous (vells) mites. "La Transició que nos hemos dao" versus "El procés d'entesa transversal que ens va permetre ser lliures". Un dels principals punts de fricció d'aquest model d'estat social és el tractament del tipus de sindicalisme oficial.

La convocatòria de la vaga general va tensionar dos dels aparells al servei del govern o amb els que compta pel futur: d'una banda el neoperonisme d'ANC-Òmnium (basat en disciplinar una part de la població mitjançant consignes i instruccions de pastoreig en les mobilitzacions) i d'altra banda, la pota del sindicalisme anomenat "responsable", que va córrer el risc de quedar en evidència i fora de joc. CCOO i UGT, a més estan sota la pressió interna d'una part independentista que li demana permanentment explicacions del seu paper mentre que a la resta de l'estat aquesta demanda d'explicacions arriben en sentit contrari.

La vaga general introduïa un actor nou no desitjat, el món obrer no pactista, amb el perill que pogués encaixar com a agent influent i, per tant, esdevenir una amenaça al rol omnipotent del pack de control social del govern (ANC-Òmnium). Alhora, es posava en qüestió la credibilitat d'aquells amb qui comptarà sempre qualsevol estat sigui espanyol, català o andorrà (CCOO i UGT). Calia, doncs, que alguns moguessin fitxa per fer front a aquesta situació:

La Taula per la democràcia

Cinc dies després del preavis de Vaga General, es presenta la 'Taula per la democràcia', és a dir es presenta el no-res. Les organitzacions contràries a la vaga creen una altra plataforma transversal (incloent patronals i CCOO i UGT) que fan poc més que un manifest d'obvietats per tenir la quota dels mitjans de comunicació processistes i públics i transmetre, en definitiva, "Ei, alguna cosa estem fent".

Mentre tot això passa, la pràctica totalitat del moviment llibertari o anarcosindicalista (CGT, CNT, Solidaritat Obrera) fan crides, amb diferents matisos, a actuar contra les accions autoritàries de l'estat. Una part d'ells (Embat, Heura negra, l'Oca, Negres tempestes, CGT, CNT, SO) treuen un comunicat conjunt sobre el moment. Alhora, es constitueixen CDRs (Comitès de defensa del referèndum, de l'entorn de l'esquerra independentista), junt amb Comitès de Defensa del barri, o ciutat, de caire més llibertari. Aquests comitès, reconvertits en comitès de vaga, serien decisius en les accions de bloqueig i piquets socials del 3 d'octubre.

L'1 d'octubre

La repressió és intrínseca a qualsevol estat, o mini-estat com una comunitat autònoma, i la vivim a diari, la facin Mossos, la Guàrdia Civil o la Gendarmerie. És la forma que té el poder per implementar les seves lleis quan aquestes es veuen rebutjades o presenten oposició al carrer.

Tot i que teníem més o menys prevista l'actuació policial, tothom va quedar sobtat del nivell de violència contra una població civil clarament poc habituada a aquestes situacions. I sorpresos, també, perquè si l'objectiu era que s'acceptés l'ordre existent, fer servir la violència indiscriminada va ser totalment contraproductiu. Gent gran, nens, persones llençades escales avall, gasos lacrimògens a petites viles d'interior, ús de municions prohibides... així fins a gairebé 900 persones que van requerir l'atenció mèdica del SEM. Tot això passava per atacar la defensa organitzada dels centres de votació, que es va fer de forma plural, sota el funcionament de la desobediència pacífica. Per alguns, aquest va ser un punt d'inflexió, l'escenari els va canviar del tot, per altres es va confirmar el que temíem.

En aquest context era prou clar que la vaga del dia 3 seria un èxit sense pal·liatius: la repressió va fer que moltes persones que rebutjaven el camí polític del 'procés' pel motiu que sigui (identitat nacional, ideologia, apoliticisme i un llarg etcètera) passessin a estar indignades i volguessin expressar el seu profund malestar contra aquestes actuacions policials i el poder despòtic que comandava una operació amb evident pudor d'escarni.

Això ho va veure tothom, inclosos CCOO i UGT, que es van quedar sense marge de maniobra per mantenir una postura de laissez-faire. Raude des de Palau, pujat en un cavall blanc, Oriol Junqueras va arribar al vespre del

Vaga General i nou règim

mateix diumenge 1 d'octubre a la seu de CCOO, on hi eren també ANC, PIMEC, Òmnium i UGT, una reunió que va servir per a que la 'Taula per la democràcia' anunciés la...tatxan...'Aturada de país'.

La què? El què? Ha passat d'altres vegades, quan un sindicat es troba amb una vaga convocada per d'altres, que, quan els esdeveniments fan que també hi trobi motius per fer-la, fa una crida a secundar-la. I punt. En canvi, un sindicat que fa càlculs en clau de si afavoreix o no a la seva organització i no prioritza la defensa de classe, el que fa és proposar qualsevol cosa per evitar quedar apartat del taulell; és a dir, el que van fer CCOO i UGT.

Ens trobem, a més, amb un missatge antisindical molt perillós, doncs el substrat que deixa entre la classe treballadora és que les lluites, les mobilitzacions es poden fer gratis i sense sacrificis associats. Les companyes de CGT-Ensenyament, per exemple, estaven molt empipades, doncs eren plenament conscients que la següent vaga seria molt més difícil d'explicar. I cal destacar sobretot, que l'aturada de país en aquest sector, va arribar després que molts claustres ja havien decidit sumar-se a la Vaga General. D'altra banda, s'hi afegeix el fet gravíssim de transmetre, a més, el mite neoliberal que treballadores i empresaris tenim interessos comuns.

Cal ressaltar, de forma ben explícita, que el govern no només no va fer seva la vaga general, sinó que va fer tot el possible per invisibilitzar la seva existència, quelcom que mediàticament va aconseguir amb algunes excepcions puntuals. Aquesta vaga, molestava, doncs interferia en el relat idíl·lic interclassista dissenyat, implementat a la perfecció pels ressorts governamentals.

"L'aturada de país" era absurda: l'administració catalana va córrer a donar-hi suport sabent que era innecessari, el seguiment amb vaga al sector públic hagués estat igual de massiu. Pel que fa a l'empresa privada, excepte casos puntuals, era utòpic que a més d'aguantar el dany econòmic d'una vaga pagués, a sobre, el beure. Això sí, l'"Aturada de país" (amplificada pels mitjans de comunicació públics i privats controlats) va afegir en alguns centres de treball confusió, doncs molta gent no sabia ni què era ni què fer.

Aquest muntatge es pot resumir molt ràpidament: CCOO i UGT no volien donar suport a una vaga 'de la CGT' sigui com sigui. I la Generalitat, incòmoda també amb aquest escenari, va donar un cop de mà al model sindical que més els convé. Malgrat això, la immensa majoria de la població catalana, el 3 d'octubre va fer Vaga tot el dia i no el miratge antisindical conegut com 'aturada'.

En aquest context, el problema no el va tenir un anarcosindicalisme i moviment llibertari que es van moure en clau antirepressiva, coherents, àgils, amb voluntat d'intervenció social potent; malgrat ser conscients que hi ha altres factors barrejats. Qui va quedar desubicat van ser els elements d'estatus quo i d'ordre local, que van haver d'idear elements de contenció per evitar una influència mai volguda, ni desitjada.

Què passarà en les properes dates? Ningú ho sap. Si, com sembla, els moviments polítics locals no faran accions reals efectives (és a dir, com porten fent els darrers 5 anys) hi haurà un reforçament de la línia dura en la resolució de problemes socials per part de l'estat (que li preguntin a la població de Múrcia en lluita avui mateix contra les obres de l'AVE). Però, si el problema polític s'accentua, no tinc cap dubte que els fets de l'1 d'octubre seran anecdòtics comparats amb el nivell de repressió que es desfermarà contra la població.

Per tant, no hi ha cap escenari optimista. I, per tot això, la CGT, i la resta de moviment anarcosindicalista i anarquista, caldrà que continuï decidint el nivell d'intervenció i confrontació amb els missatges dominants com consideri i com correspongui en cada moment.

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

8 d'octubre de 2017